

— Защо го държишъ съ тия луни по образа? Защо ги не изчистишъ?

— Не ги държавамъ ни единъ день, но не знамъ, съ що да ги махна. Какво не съмъ опитала? — Нищо не помага. Само ми грозятъ момчето.

— И азъ имахъ такива, когато бѣхъ малтъкъ, — поде отново дѣдото. Казаха ми да се кжпя предъ изгрѣвъ слънце въ росата на ливадата или на ечемика. Кжпахъ се редовно нѣколко години, — отъ Гергьовденъ, докато почне да цвѣти ечемика. Луничкитѣ трудно се изчистиха, но се калихъ хубаво и следъ това никога не боледувахъ. И сега, камъкъ да стисна, вода ще пустне. Кремъкъ да туря въ стомаха си, пакъ ще го смели.

Дечко бѣше станалъ правъ. Гледаше бѣлата като снѣгъ брада на стареца и гълташе всѣка негова дума. Всичко имаше около тѣхната кжща: и ливади, и градини, и птички, и цвѣтя, и треви. Нѣмаше само близко по-дълбока вода, гдето да се кжпе. А сега тоя дѣдо разказва, че можелъ да се кжпе човѣкъ и въ росата!...

Като си отидоха, цѣлия следобѣдъ Дечко обикаля тѣхната ливада. Тя бѣше избояла доста.

Той влазя и се гушка нѣколко пжти въ тревата да опита, дали ще го виждатъ, ако се съблѣче да се кжпи. Вечеръта помоли майка си да го събуди предъ изгрѣвъ слънце.

И когато на сутринъта чу гласа ѝ, той запита:

— Мамо, ясно ли е, има ли роса?

Стана и се затече къмъ ливадата. Капчици роса блестѣха по върховетѣ на всѣка тревица. Той навлѣзе въ ливадата и почна да върви клечишкомъ. Капкитѣ роса се олепяха по тѣлото му. Той се търкаше съ ржце и отново се провираше презъ оросенитѣ стебла.

Така се кжпѣше всѣка сутринъ, когато имаше роса. И бузичкитѣ му ставаха все по-червени. А луничкитѣ по лицето му се магнаха.

Хр. Спасовски